

Men jeg vil gerne give et klart svar for mit eget vedkommende. Selv hvis udtalelsen skulle være den samme, tilkommer det ikke Folketinget, uden at det opkaster sig enten til lægelig instans eller til dommerinstans, at trække denne sag tilbage. Det er ene og alene – og deri er jeg altså uenig med de anklagere, der har sidestillet de to muligheder – anklagemyndighedens, Folketingets, ret at rejse anklagen. Det er ikke vores opgave at trække den tilbage, så længe der ikke er forekommet noget i sagen, som afstyrker det grundlag, anklagen er rejst på. Resten må være overladt til lægelige og domstolsmæssige instanser. Og selv hvis det skulle komme dertil, at sagen på grund af hr. Ninn-Hansens helbreds-tilstand vil blive afsluttet, så har de mennesker, der i dag eller senere ikke har villet have Folketinget til at afslutte den, ikke lidt noget nederlag. For det ville nemlig være en politisk beslutning og ikke hverken en juridisk eller en lægemæssig beslutning at trække sagen tilbage på nuværende tidspunkt; det ville være at politisere en rets-sag.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Hans Engell for en kort bemærkning. Jeg håber, at medlemmerne har forståelse for, at der endnu er en ordfører, der ikke har været inde i debatten.

(Kort bemærkning).

Hans Engell (KF):

Da jeg lyttede til de første ordførere, hr. Torben Lund og hr. Bjørn Elmquist, må jeg sige, at jeg oplevede det på den måde, at man viger uden om det ansvar, man påtog sig, da retten blev nedsat.

Hr. Arne Melchior var i virkeligheden meget mere klar i sin melding. Hr. Arne Melchior har det synspunkt, at uanset om Retslægerådet fastslår, at Ninn-Hansen er syg, og uanset om Rigsretten måtte beslutte, at sagen – fordi Ninn-Hansen er syg, og fordi han dermed ikke kan give møde i retten – bliver udsat, så mener hr. Arne Melchior, at sagen skal opretholdes.

Konsekvensen af hr. Arne Melchiors synspunkt er, at rigsretstiltalen vil kunne opretholdes indtil år 2000, når Rigsretten går på pension – det er den direkte konsekvens af hr. Arne Melchiors synspunkt. Og det er i virkeligheden tilsvarende meldinger, eller forhåbentlig andre meldinger fra ordførerne fra de andre regeringspartier, jeg synes må være af en vis interesse, for synspunktet hviler på den grundlæggende

de fejltagelse, at Folketinget kan lægge ansvaret fra sig, når det gælder spørgsmålet om rigsrets-sagen mod Ninn-Hansen. Man lægger ansvaret fra sig, fordi man mener, at det nu kan være Rigsretten, som løser det ubehagelige problem for folketingsflertallet med at afslutte sagen. Man tør ikke selv tage det på sig.

Hertil må jeg sige, at sådan tror jeg ikke, det kommer til at gå. Jeg tror, at Rigsrettens forståelse vil være den, at så længe et flertal i Folketinget ønsker at opretholde tiltalen, så består sagen, med den konsekvens at tidsperspektivet hedder år 2000.

Med det som udgangspunkt siger jeg, at så bliver det en sag, som her i Folketinget vil komme til at give anledning til mange debatter, og som i befolkningen vil savne enhver form for forståelse – enhver form. Man ønsker altså at opretholde en tiltale i forhold til en tidligere minister, som man ved ikke kan forsvare sig. Det er det ansvar, folketingsflertallet tager på sig. Og det er et tungt ansvar, et ansvar, som jeg tror, man vil komme til at fortryde bitterligt.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg har endnu fire indtegnede talere i rækken af korte bemærkninger, og hermed har jeg lukket talerlisten for denne omgang.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg synes, at hr. Bjørn Elmquist skal gøre sig meget, meget klart, at det er op til hr. Bjørn Elmquist selv som anklager i denne sag at vurdere alle aspekter omkring Rigsretten.

Hr. Bjørn Elmquist har tidligere beskrevet, hvordan Den Europæiske Menneskerettigheds-domstol kan være en bagstopper; men for mig at se er det op til hr. Bjørn Elmquist selv som anklager også at inddrage spørgsmålet om den europæiske menneskerettighedskonvention, og det er måske netop forskellen i den måde, vi ansøger dens indflydelse på den her sag.

Det er sådan, at den tvivl, som anklagemyndigheden måtte have, selvfølgelig skal komme den tiltalte til gode, og derfor har vi alle sammen som folketingsmedlemmer det ansvar.

Når Den Europæiske Menneskerettigheds-domstol beskæftiger sig med upartiskhedsbegrebet i artikel 6's forstand, så har domstolen fortolket det meget vidt. Domstolen har konstateret, at upartiskhedsbegrebet skal kunne stå for både en såkaldt subjektiv og en objektiv test, altså både for, om sagen, som den kører, virkelig